

PETSAMON EVAKKOJEN MUISTOKSI

Muistomerkki Tervolan hautausmaalla vihittiin käyttöön lauantaina 29.9.2024.

Muistomerkin on toteuttanut ja kustantanut Petsamo-Seura ry.

Muistomerkin sanomaksi suunnittelijat ja toteuttajat nimisivät Psalmi 103 jakeet 15 ja 16, nähden näiden rivien kertovan maallisena sekä raamatullisena ajan pyörän kulun, joka vie petsamolaisten hautasijat mennessään niin, että heidän asuinsijansa ei heitä enää tunne.

Vihkimisen suoritti Kirkkoherra Sasa Lehtinen

Hänen puheensa kertoo oleellisimman muistomerkin tarpeesta ja tarkoituksesta.

” Ihminen on kuin ruoho. Täällä ajassa me unohdumme, muistomme katoaa. uudet polvet ovat tulleet, uudet ajat ja vaiheet. Silti petsamolaisten asuttaminen Tervolaan on kappale Suomen historiaa ja erityisesti Tervolan tarinaa. Omalla laillaan se muutti ja muovasi Tervola. Petsamo ei kadonnut tänne tulleista, he toivat sen mukanaan.

Tämä muistokivi muistuttaa juuri tästä tarinasta. Mutta tarina on osa suurempaa kokonaisuutta, ihmiskunnan tarinaa. Sitä jossa Pienet ihmiset ovat suurten voimien armoilla, kamppaillen ja rakentaen, joskus sortuen, joskus voittaen. Tämän petsamolaisten tarinan, ja Tervolan tarinan tunteminen auttaa tuntemaan ihmisyyttä itseään, mutta muistuttaa myös jälkipolvia siitä, että jos isätkin ennen, niin kyllä tulevatkin polvet selviytyvät historian myllerryksissä.

Ja näin kivi on myös yksityisen ihmisen muistokivi. Tässä hän voi pysähtyä, muistaa kuinka hänen tarinansa on osa suurempaa tarinaa, eikä sitä olisi elleivät edeltävät polvet olisi uhrautuneet, rakentaneet ja työskennelleet. Tässä voi yksilö pohtia mistä hän on tullut, ja myös katsoa kohti tulevaa, minne hän on menossa. Tässä hän voi ottaa sydämeensä menneiden polvien työn, tietäen että hänkin tulee sen tuleville polville ojentamaan.

Suomen kohtalonvuodet alkavat hiljalleen haipua pois muistista, muuttua historiaksi, jota luetaan, ei enää koeta. ” Ruoho kuivuu, kukka lakastuu.” Tämä kirkkotarha muistuttaa kuitenkin siitä, että uskomme ylösnousemukseen ja iäiseen elämään., ” meidän Jumalamme sana pysyy iäti.” Muistokivi suuntaa katseemme kohti tulevaa, muistuttaa ettemme rakasta turhaan, emme työskentele vain menettääksemme. Sana, tarina, muisto on Jumalan luona, tullakseen kerran taas läsnäolevaksi, koetuksi, todeksi ja jälleen yhdessä jaetuksi. Muistokivi ei ole vain kuolleiden kivi. Elämmepä tai kuolemme, me kuulumme niin kuolleiden kuin elävienkin Herralle.

Näin muistokivellä tiedämme tarinan jatkuva. Elämä täällä ajassa jatkuu, polvet seuraavat toisiinsa kaitsemistehtävässään. Muisto on elävää muistoa, niin kuin usko on elävää uskoa kaiken elämän antajaan. Siunaten petsamolaisten muistoa, siunaamme tämä muistokiven”.

t.kunnari